

Everac — și mai ales al acestei lucrări — nu stă în elementul spectaculos, ci în problematica însăși, dezbătută **analitic și lucid**. Spectacolul este compus din datele de suprafață ale piesei, relațiile dintre personaje nu se încheagă, momentele de tensiune abia înfiripate se destramă. Și e păcat, pentru că așa cum a izbutit pe un moment Valer Donca, interpretul lui Dobrian, ar fi putut izbuti pe toată partitura. Din restul distribuției, care cuprinde întregul colectiv al teatrului, am mai reținut pe Dumitru Drăcea, interpretul secretarului organizației de bază, care evoluează cu sobrietate și echilibru. Elisabeta Belba, în rolul soției lui Dobrian, s-a străduit să înfățișeze mai complex, mai colorat, caracterul contradictoriu al acesteia. N-am înțeles de ce o actriță înzestrată ca Ruxandra Petru și-a redus personajul la o unică dimensiune: ostilitatea. Scenograful Aurel Florea a realizat un cadru plastic simplu a cărui suplete e adecvată numeroaselor tablouri ale piesei, sugerînd cu discreție arhitectura uzinei și creînd un spațiu de joc din păcate insuficient exploatat.

Virgil Munteanu

Teatrul de Stat din Galați

SECUNDA 58

de Dorel Dorian

O reîntîlnire cu *Secunda 58*, la aproximativ un deceniu de la apariție, e în măsură să verifice autenticitatea domeniului explorat, soliditatea atmosferei dramatice — generale și particulare —, a fiecărui personaj implicat, întinderea — de adevăr, de rezonanță umană — a mesajului cuprins în ea. Trebuie spus că această verificare se dovedește a fi în general pozitivă, timbrul piesei răsunînd și astăzi actual și angajat, cu o notă de gravitate privind responsabilitatea ce incumbă actelor noastre, opțiunilor noastre, sociale și morale. Piesa este „la zi”, tocmai prin această preponderență acordată actului de opțiune conștientă, de maturitate și de maturizare cetățenească a insului angrenat într-un „fapt” social. Pe fondul ambianței

fremătătoare a șantierului, aceste acte umane capătă deplină validitate și perspectivă.

Ceea ce e mai puțin la zi, sau mai puțin autentic în zilele noastre, ține de firul cam subțirel și mult răsuicit al intrigii, care se țese între fata venită pe șantier în calitate de ziaristă și cei trei bărbați, care o vor iubi și vor renunța la ea, precum cei trei îndrăgostiți din *Jocul de-a vacanța*, care vor renunța la Corina. Desigur, în jurul acestei intrigii nu se pot face multe speculații, nu este un capitol important, dar ne rămîne să sesizăm o oarecare superficialitate în modul cum se dezvoltă relațiile, un aer prea apăsător de artificiu, ba chiar de frivolitate, la un moment dat.

Să fie asta mai mult impresia lăsată de reprezentare, decît de spiritul textului? Rămîne de văzut cît ne-o confirmă sau nu, alte montări anunțate cu aceeași piesă. În ceea ce privește montarea de la Galați, ea accentuează impresia de superficialitate, printr-o manieră uscată și rigidă de joc, expediată mai ales în punctele, și în zonele, unde s-ar fi convenit să stăruie, să dezvăluie resurse intîme adînci, care determină o stare sau alta, le dau justificare, pondere și relief.

E, mai întîi, o discrepantă între cadru și conținutul cadrului. Ambianța scenografică (realizată de Olimpia Damian) creează neașteptate disponibilități simbolice. Judecat separat, modul cum e schițat acest cadru denotă aplicație și talent din partea Olimpiei Damian; văzut, însă, din perspectiva conținutului dramatic, nu se poate să nu sesizezi o nepotrivire funcțională cu ceea ce se petrece de fapt. Piesa n-are alura unei dezbateri, dar e orientată spre dezvăluiri lăuntrice, ne interesează omul și mișcările lui sufletești, nu proiecția posibilă a siluetei sale pe cer. Deschiderea cadrului, spre șantier și spre lumea dinamică a construcției, trebuie sesizată înăuntru, în om, în mobilurile care-l animă, în interesul pe care și-l dă sau nu. Aici, lucrurile s-au arătat a fi vitrege, disponibilitatea interpreților de a scoate la iveală nuanțe și trăsături lăuntrice rămînînd foarte limitată.

N-a insistat, în această privință, nici regizorul Ovidiu Georgescu, nu s-au arătat dispuși s-o facă nici principalii interpreți — Eugen Popescu-Cosmin (Banu Mareș), Radu Dumitrescu (Lupu Aman), Dorel Bantaș (Tunsioiu). Singurul care ne-a dezvăluit ceva, pe linia unui nonconformism autentic, a fost Mihai Mihail (Ștefan Mareș), cu accente ironice sigure, dar cu puține nuanțe compensatorii. Gina Nicolae (Stela), Ion Lemnaru (Dumitru Ailincii), Lavinia Teculescu (Ana Petrescu) — profiluri clare, expresive, în spirit adecvat. O mică lume fremătătoare, cu duioșii și exuberanțe care îi stau bine, cu incandescențe și accente de gravitate dramatică — redă Ioana Citta Baciuc în realizarea principalului rol feminin, Domnica Rotaru.